

Plângerile lui Ieremia (1)

Capitolul 1

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 03.05.2019, Actualizat: 08.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Capitolul 1

Capitolul 1 se împarte exact în două părți: versetele 1 până la 11 și apoi versetele 12 până la 22. Aceasta nu este întotdeauna așa, dar așa este aici în primul capitol. În versetele 1-11 avem o descriere generală a distrugerii sau mai bine spus – și aceasta este valabil pentru întreg capitolul – este o descriere a stării nenorocite după distrugere. Se descrie viața din țară, după ce a avut loc distrugerea. O oarecare perioadă mai lungă de timp după această distrugere. De aceea unii s-au îndoit că Ieremia ar putea fi scriitorul – Ieremia s-a mutat în Egipt relativ curând după distrugere împreună cu o mare mulțime de popor. Ei bine, aceasta nu exclude complet posibilitatea. Este starea acelor puțini din popor, care au rămas. Marea mulțime a fost dusă în Babilon, o altă mulțime dintre cei rămași s-au dus apoi în Egipt. Foarte puțini au rămas în țară. Și acești puțini sunt descriși în acest capitol.

Vers. 1-2

Plângerile 1.1,2: Cum stă singuratică cetatea cea plină de popor! A ajuns ca o văduvă, ea, care era măreață printre națiuni! Cea care era prințesă printre provinciile a ajuns să plătească tribut! Plânge amarnic noaptea și lacrimile ei sunt pe obraji ei; din toți iubii ei nu este nici unul care s-o mângâie. Toți prietenii ei s-au purtat cu necredincioșie față de ea; i-au devenit vrăjmași.

Mai întâi în versetul 1 este descrisă această cetate cu mult popor ca o văduvă. Din punct de vedere profetic are cea mai mare însemnătate: o văduvă și-a pierdut soțul, și de aceea Dumnezeu folosește această imagine ca să spună mai târziu Ierusalimului: Tu nu vei mai fi o văduvă. Isaia 54 este un exemplu frumos, când Dumnezeu Se îngrijește iarăși de această cetate, și legătura veche, pe care El o avea cu ea, este refăcută, așa că ea nu mai este o văduvă. Aici ea stă singură, fără soțul ei, fără Dumnezeul ei. Cea mare între națiuni, prințesa printre provinciile a ajuns să plătească tribut! Ea este înrobită, aceasta înseamnă că a ajuns supusă altor puteri. Ea plânge cu amar noaptea, și lacrimile sunt pe obraji ei; ea nu mai are nici un mângâietor printre cei care au iubit-o.

De patru ori avem gândul acesta în acest capitol, că ea nu are mângâietori. Cel mai greu pentru omul care se plânge, este să găsească cuvinte de mângâiere. Și ea nu le găsește, în mod deosebit nu le găsește la aceia care odinioară erau prietenii ei. Aceștia erau popoarele păgâne cu idoli lor. Ezechiel 23 este capitolul cel mai impresionant din cărțile profetice, unde noi găsim această stare, că poporul suferă, nu, unde poporul prin păcatele lui, prin legăturile lui păcătoase, legături cu taurii lor, *trebuie* să suferă, în cele din urmă sub judecata lui Dumnezeu. Ea se comportă ca o curvă. Aceștia sunt concubinii ei, aceste popoare păgâne cu idoli lor. Toți prietenii ei s-au comportat cu necredincioșie față de ea, ei au devenit vrăjmașii ei.

Versetul 3

Plângerile 1.3: Iuda s-a dus în captivitate sub suferință și muncă grea. El locuiește printre națiuni, nu găsește odihnă. Toți urmăritorii lui l-au ajuns în mijlocul strămtorărilor.

Iuda a emigrat din cauza sărăciei. Aceasta a avut deci loc după ce mulțimea mare a plecat în Babilon. Și din cauza obligațiilor de a servi, căci locuia între națiuni, nu a găsit odihnă; următorii lui l-au ajuns în strâmtorările lui.

Versetul 4

Plângerile 1.4: Drumurile Sionului sunt pline de jale, pentru că nu este nimeni care să vină la adunarea de sărbătoare. Toate porțile lui sunt pustiite; preoții lui suspină, fecioarele lui sunt întristate și el însuși este în amărăciune.

Noi aproape că nu ne putem imagina aceasta. Întreaga țară era aproape goală; numai ici și colo era cineva. Drumurile sunt prezentate aici ca oameni care jelesc. Aceste drumuri au cunoscut mulțimea mare de popor, care de trei ori pe an se suia la Ierusalim la timpurile de sărbătoare ale Domnului. Și acum aceste drumuri jelesc, deoarece nimeni nu vine la sărbătoare. Nu mai este nimic de sărbătorit – Templul este distrus. Și este cu atât mai frumos, că Itefania 3 ne face cunoscut, că ei, care jelesc din cauza adunării de sărbătoare, și anume, pentru că aceste sărbători nu mai au loc, vor avea parte cândva din nou de timpurile de sărbătoare în Ierusalimul reconstruit din viitor. Toate porțile lui sunt pustiite, preoții lor suspină; fecioarele lor sunt întristate, și ei înșiși sunt în amărăciune.

Versetul 5

Plângerile 1.5: Potrivnicii lui i-au devenit cap, vrăjmașii lui prosperă, pentru că Domnul l-a întristat, din cauza mulțimii fărădelegilor lui. Pruncii lui s-au dus în captivitate înaintea potrivnicului.

Aici avem prima afirmație credincioasă din gura poetului, nu încă din gura cetății însăși, ci din gura poetului: că judecata lui Dumnezeu a venit asupra Ierusalimului din cauza fărădelegilor lor. Pruncii lui s-au dus în captivitate înaintea potrivnicului. În această carte se vorbește foarte mult despre copii, despre sugari, despre tineri. Și în situații grele, inimile noastre se îndreaptă în primul rând spre copiii noștri, spre tinerii noștri, care în mod deosebit cad pradă în astfel de împrejurări. Vom avea ocazia să revenim la aceasta.

Versetul 6

Plângerile 1.6: Și toată splendoarea ei s-a dus de la fiica Sionului. Căpeteniile ei au ajuns ca cerbii care nu găsesc pășune și au fugit fără putere înaintea următorului.

Și de la fiica Sionului s-a dus toată splendoarea; căpeteniile ei – să ne gândim la Zedechia, ca a seară – au devenit ca cerbii, care nu găsesc pășune și fug fără putere înaintea următorilor. Am văzut cum a fugit Zedechia cu căpeteniile lui și care apoi au fost totuși prins, luat captiv și orbit.

Vers. 7-8

Plângerile 1.7-8: Ierusalimul, în zilele suferințelor lui și rătăcirilor lui își amintește de toate lucrurile lui plăcute care erau în zilele de demult. Când a căzut poporul lui în mâna vrăjmașului și nu era cine să-l ajute, l-au văzut vrăjmașii, au râs de pieirea lui. Ierusalimul a păcătuit greu. De aceea a ajuns ca un *lucru* necurat. Toți câți l-au onorat îl disprețuiesc, pentru că i-au văzut goliciunea, și el însuși suspină și se întoarce cu spatele.

Ierusalimul a păcătuit greu, de aceea el a devenit ca o necurăță {de fapt, o necurăție; la fel și în Plângerile 1.17}; toți cei care îl onorau, îl disprețuiesc, deoarece ei au văzut goliciunea lui. Acesta este aproape tabloul cel mai îngrozitor, care se poate imagina. Cetatea este văzută aici încă ca o femeie. Ea este o văduvă (Plân. 1.1). Aici ea este văzută ca o femeie în necurăția ei morală. Și nu numai aceasta. Aceasta este deja necurat, dar ea este văzută aici ca fiind goală, ca o femeie dezbrăcată în necurăția ei morală, așa că toți care o văd se întorc cu dispreț. Și:

Versetul 9

Plângerile 1.9: Necurăția lui era în poalele lui. Nu și-a adus aminte de sfârșitul lui; și s-a înjosit în chip uimitor; nu este cine să-l mângâie: „Vezi, Doamne, mâhnirea mea, pentru că vrăjmașul s-a înălțat!“

El nu s-a gândit care îi va fi sfârșitul. Și prin lucrările de putere ale lui Dumnezeu, aceasta este nu numai favorabil, aceasta poate fi și foarte nefavorabil. În sensul nefavorabil al cuvântului, el a ajuns prin lucrările de putere ale lui Dumnezeu în starea în care se află acum. Nu este nimeni, citim pentru a doua oară, care să-l mângâie. Și apoi pentru prima dată auzim cuvântul scurt „ei” sau în acest caz „mea”. Aici vorbește poetul. Vezi, Doamne, mâhnirea mea, pentru că vrăjmașul s-a înălțat! Însă poetul se face aici în acest caz una cu cetatea.

Trebuie întotdeauna să diferențiem foarte exact în această carte ce vrea să se spună prin cuvântul scurt „eu” sau „mea”: aici este cetatea, cea care vorbește. Poetul pune cuvintele acestea în gura cetății. Și ea spune: Vezi, Doamne, mâhnirea mea, pentru că vrăjmașul s-a înălțat! De trei ori citim aceste cuvinte în capitolul acesta: Vezi, Doamne! Și este o oarecare intensificare în ele, căci aici este încă de fapt pe o treaptă foarte de jos: vezi, Doamne, ce fac vrăjmașii! Vezi cum se dau mari, cât de mândri și aroganți sunt, pentru că le-a reușit să distrugă Ierusalimul.

Versetul 10

Plângerile 1.10: Vrăjmașul și-a întins mâna peste toate lucrurile lui plăcute; pentru că el a văzut intrând în locașul său cel sfânt națiunile despre care Tu poruncisei să nu intre în adunarea Ta!

Aici se vorbește iarăși despre cetate. Căci ea a văzut că națiunile au intrat Sfânta Sfințelor a ei. De nesuportat pentru un iudeu, un iudeu credincios, pentru care Sfânta Sfințelor era așa de curată și de sfântă ca Dumnezeu Însuși! În Ezechiel El face încă reproșuri poporului Său, că ei au permis străinilor să intre în Locul Preasfânt. Însă aici ei nu vin cu permisiunea iudeilor, ci

străinii vin aici ca vrăjmași și intră în cetate, în Templu, pătrund în Locul Preasfânt, îl profanează. Aici este plângerea din Psalmul 79: Ah, Dumnezeule, națiunile au pătruns în partea Ta de moștenire, ei au profanat Locul Tău Preasfânt, l-au distrus! Despre acest Loc Preasfânt vorbește el, despre care Tu ai dat porunci. El spune Domnului: ei nu trebuie să vină în adunarea Ta.

Versetul 11

Plângerile 1.11: Tot poporul lui suspină, caută pâine; și-au dat lucrurile lor plăcute pentru hrană, ca să-și învioreze sufletul. Vezi, Doamne și ia aminte, pentru că am ajuns de disprețuit.

Deci aceasta nu are loc în timpul asedierii. Aceasta o vom găsi mai târziu. Aici este starea nenorocită după distrugere. Ieri am vorbit despre Ghedalia, care a fost pus de Nebucadnețar ca administrator peste popor, ca să domnească peste aceia care rămăseseră în țară. Ghedalia era un om rațional, un om credincios. Și în primul rând el s-a preocupat ca poporul să aibă hrană. A ordonat imediat să se culeagă tot ce mai rămăsese ca roade. Și noi am văzut cum Ismael l-a ucis în mod barbar și prin aceasta derutarea a devenit și mai mare. Mulți s-au dus în Egipt; au mai rămas numai foarte puțini, și foametea a devenit și mai mare. Vedem cum acești oameni nenorociți, cum caută încoace și încolo prin țară, ca să găsească hrană. Ei dau lucrurile lor de preț, tot ce posedă, ca să poată procura hrană, ca să se învioreze. Și apoi auzim pentru a doua oară: Vezi, Doamne și ia aminte, pentru că am ajuns disprețuit! Deci de două ori – în versetul 9 și în versetul 11 din capitolul 1 – auzim la sfârșit despre acest „eu”. Aici vorbește cetatea.

Și la fel în versetele 12-22 din capitolul 1. Cetatea vorbește aici despre nenorocirea ei. Ea este aici personificată. Deci, o persoană este prezentată ca o femeie, care vorbește. Spun aceasta, căci așa se spune: „... mine, cu care m-a întristat Domnul”, versetul 12 tradus corect, căci aceste versete se citesc deseori în ora de adorare și se aplică la Domnul Isus. Aceasta este absolut îndreptățit. El S-a făcut una în Duh cu poporul Său, și astfel auzim aici plângerea Sa, El putea spune:

Versetul 12

Plângerile 1.12: Nu este nimic aceasta pentru voi toți care treceți pe cale? Priviți și vedeți dacă este durere ca durerea mea care a venit peste mine, cu care m-a întristat Domnul în ziua mâniei Sale aprinse!

Asupra Lui a venit mânia lui Dumnezeu. Nu din cauza păcatelor Lui, ci din cauza păcatelor noastre. Și așa răsună aici glasul Lui. Dar este o femeie, care vorbește: „... mine, cu care m-a întristat Domnul”. Este cetatea, cetatea strigă aceasta: O durere ca durerea mea.

Vers. 13-14

Plângerile 1.13,14: El a trimis din înălțime foc în oasele mele și le-a cuprins; a întins o

cursă picioarelor mele, m-a întors înapoi; mi-a dat pustiire și boală toată ziua. Jugul nelegiuirilor mele este legat de mâna Sa; s-au împletit împreună, s-au suit pe grumazul meu; a făcut să se piardă puterea mea. Domnul m-a dat în mâinile lor, din care nu mă pot ridica.

Și apoi acest cuvânt ciudat: Jugul nelegiuirilor mele este legat de mâna Sa; s-au împletit împreună. Toate aceste nelegiuiri s-au împletit împreună alcătuind un singur jug. Pe de o parte cetatea și-a pus singură acest jug pe gâtul ei. Însă totodată el este împletit prin mâna Sa. Dumnezeu a permis toate și a pus asupra cetății urmările fărădelegilor ei. Aceste fărădelegi au venit pe grumazul meu. El mi-a frânt puterea. Domnul m-a dat în mâinile lor, din care nu mă pot ridica. Sau așa cum spune adnotarea: în mâini în care nu pot continua să exist. Acestea sunt mâinile asupritorilor.

Versetul 15

Plângerile 1.15: Domnul a doborât pe toți puternicii mei în mijlocul meu; a chemat asupra mea o adunare, ca să zdrobească pe tinerii mei. Domnul a călcat în teasc pe fecioara, fiica lui Iuda.

Sărbătorile au dispărut, după ce Templul a fost distrus. Aici este vorba despre o altă sărbătoare: o adunare de sărbătoare a tuturor acestor vrăjmași, care au venit din toate părțile și au asediat cetatea și au distrus-o. O adunare de sărbătoare îngrozitoare, și anume a vrăjmașilor, așa cum spune adnotarea. O sărbătoare, ca să zdrobească pe tinerii mei. Domnul a călcat în teasc pe fecioara, fiica lui Iuda.

Versetul 16

Plângerile 1.16: Pentru aceste lucruri plâng; ochiul meu, ochiul meu face să curgă apă; pentru că mângâietorul care să-mi învioreze sufletul este departe de mine. Fiii mei sunt nemângâiați, pentru că vrăjmașul a învins.

Pentru a treia oară auzim de lipsa unui mângâietor. Și apoi iarăși în mod deosebit despre copii. Copiii mei, spune cetatea, au fost nimiciți {de fapt: pustiți}, căci vrăjmașul a biruit. Aici glasul cetății este întrerupt; într-un verset – versetul 17 – auzim acum glasul poetului:

Versetul 17

Plângerile 1.17: Sionul își întinde mâinile; și nu este cine să-l mângâie. Domnul a poruncit despre Iacov ca vrăjmașii lui să fie cei din jurul lui; Ierusalimul este printre ei ca un lucru necurat.

El este un spectator, el vede totodată cum cetatea fuge și se roagă lui Dumnezeu. Sionul își întinde mâinile, este comentariul poetului, când îi vede cum fac. Ea își întinde mâinile, ea strigă către Dumnezeu. Dar din cer nu vine nici un răspuns. Este foarte ciudat în această carte, că Dumnezeu niciodată nu vine la cuvânt, nu se aude nici un cuvânt de mângâiere din

partea Lui. Aceasta este plângerea cea mai adâncă. La sfârșitul cărți Iov, Dumnezeu ia cuvântul și mângâie. Aici cerul tace. Domnul a trimis pe asupritorii Săi din jur împotriva lui Iacov. Asupritorii Săi, deci asupritorii trimiși și folosiți de El, El i-a trimis împotriva lui Iacov ca o necurată; am avut deja gândul acesta în versetul 8 al capitolului 1. Ierusalim a devenit între ei, între acești asupritori, ca o femeie necurată

Versetul 18

Plângerile 1.18: Domnul este drept, pentru că m-am răzvrătit împotriva poruncii Lui. Ascultați, vă rog, toate popoarele și vedeți durerea mea! Fecioarele mele și tinerii mei s-au dus în captivitate.

Și după aceea vorbește iarăși cetatea. Am spus: trebuie să fim foarte atenți cine ia cuvântul. Desigur este poetul cel care pune aceste cuvinte în gura cetății. Domnul este drept, spune ea. Și dacă spun „cetatea” – trebuie să mai spun încă o dată, repet aceasta -, este întotdeauna rămășița credincioasă; nu avem voie să uităm niciodată aceasta. Nu este poporul păcătos, cel care vorbește așa. Sunt întotdeauna aceia care sunt credincioși și de aceea de fapt sunt nevinovați și nu au meritat judecata, dar cu credință suferă împreună cu tot poporul și se smeresc sub judecată. Aceasta este, ceea ce noi avem aici.

Și astăzi este la fel. În curând va veni judecata peste creștinătate. Dar cine se smerește din cauza aceasta? Cine este întristat de aceasta, cine plânge din cauza aceasta? Sunt numai cei credincioși, care văd că în curând trebuie să vină această judecată; care se smeresc sub această judecată și nu spun: Judecata trebuie să vină în curând, deoarece ceilalți au păcătuit. Ci ei se fac una cu întregul și spun lui Dumnezeu: Noi am păcătuit. O realitate foarte ciudată. Aceia, care au făcut-o cu adevărat, nu zic nimic. Aceia, care de fapt sunt nevinovați, deoarece s-au căit și s-au smerit înaintea lui Dumnezeu, tocmai ei sunt aceia – ca în Daniel 9 -, care spun înaintea lui Dumnezeu: Noi am păcătuit. Aceasta avem aici. Foarte important. Așa cum în cele din urmă a făcut Domnul Isus în chip desăvârșit la cruce și a spus: păcatele Mele, fărădelegile Mele, așa cum spune în Psalmul 40 și în alte locuri, unde El a făcut păcatele noastre ale Lui, unde El S-a făcut deplin una cu noi.

Dar la fel face rămășița cu privire la întreg poporul. Domnul este drept, spune cetatea, căci eu m-am răzvrătit împotriva gurii Lui. Ascultați, voi toate popoarele, și vedeți durerea mea! Fecioarele mele și tinerii mei s-au dus în captivitate. Cei care vorbesc aici sunt aceia care au rămas în țară, dar ei văd cum mulțimea mare a poporului lor s-a dus în captivitate în Babilon.

Versetul 19

Plângerile 1.19: Am chemat pe iubiții mei, ei m-au amăgit. Preoții mei și bătrânii mei și-au dat duhul în cetate pe când căutau hrană pentru ei ca să-și învioreze sufletul.

Am chemat pe iubiții mei – noi i-am cunoscut deja, sunt acei închinători la idoli între națiuni -, dar ei m-au înșelat; preoții mei și bătrânii mei au murit în cetate, pe când căutau hrană pentru ei, ca să-și învioreze sufletele. Ei au căutat hrană și n-au găsit-o și au murit din cauza foametei.

Versetul 20

Plângerile 1.20: Vezi, Doamne, că sunt în strâmtorare; îmi ard măruntaiele. Mi se întoarce inima în mine, pentru că am fost foarte răzvrătit: afară sabia mă lipsește de copii; în casă este numai moarte.

Din nou auzim acest cuvânt: Vezi, Doamne, cum îmi este frică! L-am găsit de trei ori, în versetul 9 la sfârșit: Vezi, Doamne, mâhnirea mea, pentru că vrăjmașul s-a înălțat! Acolo cetatea vorbește despre mândria vrăjmașului. Și apoi în versetul 11 la sfârșit: Vezi, Doamne și ia aminte, pentru că am ajuns de disprețuit! Acolo poporul se referă la sine însuși, în ce stare nenorocită, de disprețuit este. Însă aici în versetul 20 ajungem la punctul culminant: Vezi, Doamne, că sunt în strâmtorare; îmi ard măruntaiele (ca în capitolul 2.11). Mi se întoarce inima în mine, pentru că – și acum nu mai este vrăjmașul mândru – [eu] am fost foarte răzvrătit. Acesta este adevăratul motiv al nenorocirii. Afară sabia mi-a răpit copiii, înăuntru este ca moartea.

Versetul 21

Plângerile 1.21: M-au auzit suspinând; nu este cine să mă mângâie. Toți vrăjmașii mei au auzit de nenorocirea mea; se bucură că Tu ai făcut-o. Tu vei face să vină ziua pe care ai anunțat-o și ei vor ajunge ca mine.

Nu am pe nimeni, care să mă mângâie! Pentru a patra oară întâlnim gândul acesta. Toți vrăjmașii mei au auzit de nenorocirea mea, s-au bucurat, că Tu ai făcut să fie așa. Gânduri ciudate. Vrăjmașii au vorbit realmente așa. Câteva pagini mai înainte, în Ieremia 50.7, se spune foarte clar, acolo se spune: Toți cei care i-au găsit, i-au mâncat; și vrăjmașii lor au zis: „Nu noi suntem vinovați, pentru că ele – acestea sunt cetatea Ierusalim sau locuitorii Ierusalimului sau Iudeii – au păcătuit împotriva Domnului, locuința dreptății, și împotriva Domnului, speranța părinților lor”. Deci, vrăjmașii au spus: Noi nu am făcut nimic; ei sunt vinovați. Dacă noi distrugem cetatea aceasta, atunci noi nu ne facem vinovați, căci atunci suntem numai unelte în mâna lui Dumnezeu. Deci nu numai Dumnezeu mărturisește aceasta, ci și acești vrăjmași, care spun: noi stăm de partea lui Dumnezeu.

Am văzut aceasta deja la faraonul Neco, care a schimbat numele lui Eliachim în Ioiachim și prin aceasta a spus: Domnul stă de partea mea. Într-un anumit sens aceasta era așa. Poporul recunoaște aici: Tu ai făcut-o. Și în același timp vrăjmașii și-au făcut lucrarea așa de rea, că și ei înșiși trebuie să vină sub judecată. Este ca la Iehu, care era o unealtă în mâna lui Dumnezeu, dar care a depășit cu mult aceasta, așa că Osea 1 vorbește despre vărsările de sânge ale Izreelului. Aceasta era vina lui Iehu.

Poți fi unealtă în mâna lui Dumnezeu, dar să depășești cu mult misiunea încredințată, că te faci la fel de vinovat ca aceia asupra cărora unealta trebuie să aducă judecata. Și așa este la acești vrăjmași. Rămâne însă adevărat: Tu ai făcut-o. Dar dacă – urmează imediat după aceasta – vei aduce ziua, pe care ai vestit-o, atunci ei vor fi ca mine. Așa va veni judecata în ziua aceea și peste vrăjmașii mei. Acești vrăjmași au dreptate; repet aceasta, deoarece este foarte important. Acești vrăjmași au dreptate: Tu ai făcut-o. Noi trebuie să luăm din mâna Ta

judecata venită asupra noastră. Însă aceasta nu schimbă cu nimic faptul că și ei sunt la fel de vinovați. Noi nu suntem vinovați cu nimic, așa i-a citat Ieremia în capitolul 50, dar ei s-au făcut vinovați. Nu-i adevărat. Ei erau într-adevăr unelte, dar cu toate acestea s-au făcut vinovați și de aceea trebuie să cadă aici sub judecată. Și de aceea el vorbește despre această zi, atunci ei vor fi ca mine.

Versetul 22

Plângerile 1.22: Să vină înaintea Ta toată răutatea lor și fă-le cum mi-ai făcut mie pentru toate fărădelegile mele. Pentru că suspinele mele sunt multe și inima îmi este descurajată.

El recunoaște aceasta, el nu spune: eu am fost acuzat pe nedrept de ei, de aceea pedepsește-i. Nu, el spune: ce au făcut ei, eu am meritat, dar pedepsește-i, cu nimic mai puțin din cauza felului în care ei au făcut-o. Și aceasta este cu adevărat foarte important.

Să fi o unealtă în mâna lui Dumnezeu pentru alții sau chiar împotriva altora poate fi bine și necesar, dar felul în care noi o facem, pentru aceasta rămânem răspunzători. Și pentru aceasta Dumnezeu poate să ne tragă la răspundere. Vedem aceasta foarte clar aici.

Tradus de la: [Die Klagelieder Jeremias \(1\)](#)

După o prelegere din anul 1991.

Traducere: Ion Simionescu